

hele Isoleringsstykkens Natur og Væsen. Ligesom det derhos, saalænge der kun findes eet Forbedringshuus, i hvilket Isoleringsstykket er indført, er ugjærligt at lade Dommen ligesom frem lyde paa dette Slags Arbeide, saaledes maa det ogsaa af den Grund ansees mindre hensigtsmæssigt at overlade Bestemmelsen herom til Domstolene, at senere indtrædende Omstændigheder ofte kunne gjøre det nødvendigt at overflytte Fanger fra Enkeltcelle til Fællesstue, hvorved altsaa den ved Dommen fastsatte Straffetid ad administrativt Veie vilde blive forlænget.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvorledes den i denne Paragraf forekommende Tidsbestemmelse „en Maaned“ vil være at beregne, er det ikke fundet nødvendigt eller passende derom at optage nogen Bestemmelse i Loven, hvorimod en saadan vil blive truffen i et af Justitsministeriet forfattet Reglement, hvori der tillige vil være at optage de fornødne Bestemmelser for at føre Control med, at ingen Forbryder kommer til at nyde Godt af Straffetidens Forfortællelse, medmindre Isoleringen virkelig har fundet Sted. Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet deels om, hvorvidt Hensættelse i Enkeltcelle til forskjellige Tider maatte kunne sammenlægges for at udgjøre de i Paragrafen ommeldte 2 Maaneder, deels om der med Hensyn til Alderen bør fastsættes saavel en terminus a quo som en terminus ad quem for Anvendelsen af Isoleringsstraffen, er det anseet rettest, at Bestemmelse herom i hvert enkelt Tilfælde tages af Straffeanstaltens Bestyrelse.

ad § 3.

Det kunde muligens ansees tvivlsomt, om ikke de Forbrydere, der efter den gjældende Lovgivning ere ifundne Forbedringshuusarbeide, maatte have Krav paa at udstaae denne Straf paa den Maade, hvorpaa den nu anvendes i de hidtilværende Forbedringshuuse, hvorved navnlig maa bemærkes, at det ved den oven citerede Lov om Budsfangsel i Norge af 12te Juli 1848 § 1 er fastsat, at andre til Strafarbeide domsfældte Forbrydere af Mandkjønnet end de,

som Paragrafens første Deel omhandler, naar de ere over 18 Aar gamle, kunne, „naar de deri samtykke“, med samme Forfortællelse i Straffetiden, som forud bestemt, forsaavidt den er tidsbestemt, hensesættes i Budsfangsel; men da Spørgsmaalet dog indskrænker sig til, om Fanger kan siges at have Krav paa, saalænge han forbliver i den Straffeanstalt, i hvilken han er indpømt, at være underkastet en vis disciplinær Ordning i denne, hvilket vistnok maa besvares benægtende, er der ikke fundet Anledning til i Udkastet at optage nogen Bestemmelse om Fangers Samtykke.

ad § 4.

Da der i Medfør af D. L. 6—13—9, sammenholdt med Forordn. af 19de Marts 1751 og Pl. af 5te Juni 1822, Forordn. af 21de August 1829 §§ 3 og 4, Forordn. af 4de Decbr. 1833 § 14, sidste Membrum, med flere Bestemmelser, vil kunne idømmes Forbedringshuusarbeide paa en længere Tid end 6 Aar, men det læster hvad der ovenfor er bemærket ikke er anseet tilraadeligt at anvende Isoleringsstraffen i længere Tid end 4 Aar, hvilket Tidrum derfor ifølge Bestemmelsen i Udkastets § 2, som ovenfor anført, vil komme til at udgjøre Maximum for denne Straf, er det, da der paa den anden Side ikke er fundet Anledning til at forandre de mere langvarige Forbedringshuusstraffe til Tugthuusstraf, ved den heromhandlede Paragraf fastsat, at de i §§ 2—3 indeholdte Bestemmelser ikke skulle finde Anvendelse i de enkelte Tilfælde, hvor Noget efter den gjældende Lovgivning dømmes til Forbedringshuusarbeide i længere Tid end 6 Aar.

ad § 5.

Skjøndt det nye Forbedringshuus neppe vil kunne tages i Brug førend i Slutningen af Finantsaaret 1858—59, er det dog fundet rettest at lade Loven træde i Kraft fra 1ste April 1858. Da det nemlig tilkommer Administrationen at bestemme, hvorvidt en Fange vil være at hensesætte til Arbeide i Enkeltcelle